

בקשות

אֲנִי מִבְקֵשׁ אֶת הָעֲנָנִים שִׁיִּהְיוּ אַפְרִים וְכַבֵּדִים בְּעוֹפְרָת
וַיִּמְטִירוּ יוֹמָם וְלַיְלָה עַל הָהָרִים וְעַל הַשָּׂדוֹת וְהַגְּגִים...

אֲנִי מִבְקֵשׁ מִן הַגֶּשֶׁם הַטּוֹב שֶׁיָּבֹא וַיִּפְקֹד אֶת עֵירָנוּ
וַיִּשְׁטוֹף יוֹמָם וְלַיְלָה בְּתִים וְכִכְרוֹת וְרַחוּבוֹת.
אֲנִי מִבְקֵשׁ מִן הַחוֹרֶף שִׁיעִירָנוּ בְּבִרְקָיו וְרַעְמָיו וַיִּסְעִירָנוּ
וַיִּמְרַק אֶת הַנֶּשֶׁמָה וַיִּטֶּהֶר אֶת הַלְּבָבוֹת.

אֲנִי קוֹרֵא לְרוּחַ הָעֶזֶה שֶׁתָּבֹא וַתִּנָּשֵׁב בְּחִיצוֹתֵינוּ
וַתִּטְלֹטֵל עֲצִים כְּבִדֵי עֵנָף וּדְגָלִים וְכַבִּיֶּסֶה טְרוּפָה.
אֲנִי קוֹרֵא לְרוּחַ שֶׁתָּבֹא מֵאַרְבַּע הָרוּחוֹת לְהַזְכִּירָנוּ
מִי אֲנַחְנוּ וּמֵהָ הִיא שְׁעֵתָנוּ הַיְּפָה.

חיים גורי

חזל טוב... חזל טוב

י מ י - ה ו ל ד ת

18.2. שאול סמברג
לורנס מרקוסון

19.2. תמר קולינס
מאירה עדר
עמית כ"ץ
יוסף איתם (נכד משפ' ארנברג)
משה לוי

20.2. ארי לוי
21.2. ריצ'רד איסטון

22.2. מיכיל מנדז'יגורסקי
ניסן פלמה
רתם איילון

י מ י - נ י ש ו א י ן

18.2. אביטל וג'ון פלטר
19.2. ענת ואלחנן כהן
20.2. קרול ופאול בילגורי

23.2. עמליה בוי
רודני ויטהם
דניה גלבווע
מרגלית לבנקופף

24.2. פאנל בילגורי
יונה אורן
יריב פרימוסט
אסנת בלר (נכדת ריני טנא)

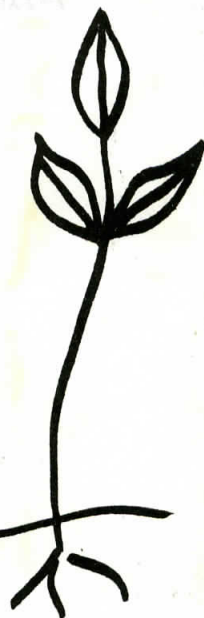
ב ת ו ל ד ה

להורים - דורית ואבי
לסבים - יעל ואדי נמנוב
ולכל בני המשפחה -
שפע ברכות!

תודה, תודה, תודה

לכל מי שעזר בחגיגת ט"ו בשבט, ובפירנות:
לנורית שאירגנה יחד עם שאולה.
לג'יק בן-נתן ויעל שתרמו מצמחיהם היפים לקישוט.
לאביגיל שסידרה תערוכה נחמדה של פרחי בר.
להנרי ביי שתרם ותלה את תמונותינו.
לג'וני שליווה בגינה.
לשולמית על השקופיות הנפלאות.
למיקי - אב ה"סדר".
לאיזק שאירגן את הנטיעות.

לאפרים שהתכונן להדריך את
הטינל (בפעם אחרת)
למרדכי שקישט את חלון השבת
ולכל הקריינים שלא התביישו
ולכל קהל המשתתפים, כמובן,
מודנת המארגנות
וועדת החגים

זה מצפיר לי

דברים שנאמרו בערב לזכרנו של מאיר ריפקינד ז"ל

אין עט בעולם שיוכל לתאר את הייסורים שעברו
על נפשו המתחבטת של מאיר, שחיפש בואשות
אחר מוצא שאיננו קיים בשום מקום שאנחנו
מכירים בששת חושינו.

מי ידע לתאר את הרגעים האחרונים בטרם זינק אל

האינסוף. נפגשתי עם מאיר פעמים מספר בחודשים האחרונים לחייו.

הייתי יושב מולו ומנסה להבקיע את המסך הבלתי-נראה ובלתי-חדיר, ששם
כחיץ בינינו. התאמצתי לפענח אותו. לפעמים כמעט מצליח לגעת בו, וכבר
הוא נמלט מפניי חזרה אל אותם מחוזות, שבהם נפגש עם נסיכי-חושך, הרוכבים
בסערה על סוסי-אש שחורים ברקיע משובץ יהלומים. לפעמים המבוכה שאנו חשים
בפני הבלתי-ידוע כל-כך ממלאת אותנו חרדה אינמה. אך כל נסיון שלי, או של
מי מאיתנו שלא עמד בפני הצומת ההוא שבפניו עמד מאיר והכריע, כל נסיון
שלנו להבין, הוא מעל ומעבר ליכולתנו, כך שמה שנותר לי לאחר שאני מבקיע את
רגשי הזעם והתסכול על הבזבוז הנורא של חיי-אדם, זה רגש של כבוד ויראה
בפני אותה הכרעה.

בתחילת דבריי אמרתי שאין עט בעולם שיוכל לתאר את הייסורים שעברו על נפשו של
מאיר. בעצם היה אדם אחד שנגע במחוזות ההם ונשאר בחיים. זה היה גיתה, שתיאר את
הייסורים שעוברים על נפשו של איש צעיר בספרו "ייסורי ורתר הצעיר". הספר יצא לאור
בשנת 1774. ומעבר לוויכוח הגדול שנסיב מסביב לספר, נותרו דבריו הולמים כפטישים עד
עצם היום הזה.

מתוך הספר בחרתי שני קטעי מכתבים שחיברתיים לאחד ואיתם אני מבקש לחתום את

דבריי:

"ארור האיש אשר ילעג לחולה השם פעמיו אל המעיז הנמצא הרחק, הרחק, מעיז אשר אך
יגביר את חוליו וירבה את ייסוריו. ארור האיש אשר מתנשא על יצור מעונה העולה לרגל
לקבר הקדוש, ברצותו להשתחרר ממוסר כליותיו נמפצעי נפשו. כל צעד בדרך הקשה, בה
תיפצע רגלו, טיפת רוחה היא לנפשו המתלבטת, וכל יום נוסף בדרך זו - הקלה ללבו
המתייסר..." "כי מה הוא האדם, נזר הבריאת המהולל, וכוחו אין עימו דווקא בשעה
שהוא זקוק לו ביותר? אם יתרונו בשמחתו או ישקע בייגונו, האם לא יעצרוהו אלה ויח-
זירוהו להכרה כה נקרה דווקא ברגע בו מתאוה הוא להתמזג עם שיפעת האיז-סוף?"

ד נ ד ו

זה מזכיר לי

(ה מ ש ד)

אז ככה. הסערה שהתחוללה בעקבות מאמרו של יוסי ומאמרי ההמשך, הטובים, שנכתבו אחריו, בוגעים בעצם בלב לבו של העניין. ומאחר ואני מתכוון לעסוק בעניין הזה גם בכתובה וגם בפעולות הרבות שונות, לא ארחיב על כך את הדיבור עכשיו. רק אוסיף בקצרה, שאנחנו כיום חברה שנקרעת בין מה שהיא היום לבין מה שהיא רוצה להיות בעתיד. וצריך להיות ברור, שהמשימה המוטלת עלינו כעת היא ליצור קודם כול את שלב ב' מתוך מה שאנחנו כיום עם חתירה מודעת לשלב העשירי. וכל פעולות ההתארגנות שלנו צריכות לנבוע מן ההבנה הזאת ומן הידיעה שלא יהיו פתרונות-קסם וקיצורי-דרך ואת זאת, כמובן, צריכים להביא בחשבון כל מי שגורסים מבנה כזה או אחר. (על כל פנים, אם שלופה התכוון לאזכר את "מלחמה ושלו" של טולסטוי, כאשר דיבר על ניקולאי ואלנה בשלג, אז זה צריך להיות פייר בזנחוב ונטשה. כידוע לכל מי שקרא את היצירה המונומנטלית, או ראה את הסרט של וודי אלן).

ולנושא הבא. השבוע נפגשתי ב"פורום מזכירים" עם חבורה של נשים וגברים קשי-יום ומרי-נפש. המצב באזור קשה ברוב הקיבוצים וגם מבחינה אזורית אין תחושה של התרוממות-רוח. זלמן גסטר, ראש המועצה שלנו, תיאר בלשון יבשה שאופיינית לו כל-כך ובלי הרבה צבעים את המצב באזור. "השילוב האזורי" במתכונתו הקודמת חוסל עם הצטרפות הקיבוצים למועצות הפועלים שבאזור. אף אחד לא יודע איך לאכול את זה (אולי אריה ו. יסביר, מה קורה בעצם עם השילוב האזורי).

בקשר להתארגנות אזורית לקליטת גלי העלייה, המאיימים להטביע אותנו, הודה זלמן שהסכרים באזור המרכז מספיק חזקים, כדי למנוע מהעולים להגיע לצפון, או בלשוננו - יש קושי רב להביא את העולים לגליל. למעשה הוא טוען, שהסיכוי שלנו לראות קצה ציפורן של עולה בגליל הוא אחד למיליון. בנוסף לכך, ארה"ב הרחיבה את מיכסת ההגירה שלה בעוד מאה אלף יהודים מבר"מ (ואלה, בטוח, יהודים שהיו באים לגליל!). כך שבשלב זה כל המשפחות שנכנסו לכווננות-וודקה יכולות לעבור למצב-רגיעה. העולים עוד לא באים.

הנושא הבא שנפתח בפורום היה נושא של מצב התעסוקה בקיבוצים. הועלתה הטענה, שבקיבוצים ישנן תשובות של כוח-אדם לבעיות של קיבוצים שכנים וצריכה לקום מעין לשכת-עבודה אזורית, שתתווך בין מאגר כוח-האדם ומקומות העבודה בקיבוצים. מכל מקום, הוקם צוות שיטפל בהכנת הנושא לפגישה הבאה של הפורום.

בשלב הזה של הדיון עזבת את המקום וחזרתי הביתה לישיבת מזכירות - חשובה אלא מה. ראוי לציין שהפגישה התקיימה במועדון המרווח והנאה של קיבוץ מנרה ושאותו של רבין שטפה את הכנסות (ולכן גם הרגשתי כל-כך בטוח).

טוב, עד כאן זה מזכיר לי וכל מה ששכחתי יבוא בפעם הבאה (כמו שאומרים כל הסנילים).

שלכם - דודו פלמה

עוז לשנינו בטרם פירענות

ההיסטוריה של ההתיישבות בארץ מלווה, נעזרת ונתמכת לאורך כל הדרך על ידי גורמים ממלכתיים בצורה של הלוואות נוחות, סובסידיות נדיבות, ובעיקר, בעיתות צרה, פריסת חובות וכל מיני הסדרים שהאינטרס הברור שלהם היה המשיך להת-ישבות בכל מחיר. להערכתנו היום הדברים עומדים אחרת. אם עד היום הכסף היה מוזרם ישירות ממשרדי הממשלה, היום אלה הבנקים שאמורים לסנן ולפקח על כספים אילו, וזאת על מנת להיות שותפים באופן עקיף בניהול היום-יומי של הקיבוצים. מכאן ששני דברים סביר להניח שיקרו:

(א) הגורם השולט על השקעות, תפוקות יצור ומדדי הצלחה לא יהיה יותר בידי הקי-בוץ הבודד או הוועדות, אלא הבנק ימדוד את ענפי הייצור על סמך תוצאות שנתיות ורווחיות. באופן כללי המערכת תתפקד בצורה הרבה יותר "עירונית" ופחות קיבוצית. כבר באספה בעניין ההסדר ראינו שבעצם לא מתייעצים עם הקיבוץ אלא כופים הסדר מושלם.

(ב) כאן יש שוב שתי אפשרויות, שתיהן רעות.

1. קיבוץ טוב וחיובי, שכושר ההחזר שלו טוב ויש סיכוי שייצא מהבוץ,

הבנקים יהיו שותפים מלאים להצלחתו, ולדעתי בטווח ארוך יהנו הבנקים על ידי כל מני תרגילים מהשומן שמערכת טובה אמורה להעלות על עצמה.

2. קיבוץ חלש עלול להמחק בעל כורחו. ואני בטוח למרות שאינני בקי

בהסדר שנלקחו בחשבון אחוזים מסויימים של פחת.

שני המצבים האילו לא משלהבים את דמיונו של אף אחד, ואני גם לא רוצה להתייחס לתשובות של חברים ליוסי כץ. דבר אחד ברור לי:

על-גנת לחגשים את הדברים היפים שנכתבו, דרוש דבר אחד ראשוני, וזאת עצמאות כלכלית, ושינוי התפיסה בקיבוץ. זה הבסיס לעצמאות רעיונית בעתיד. על הקיבוץ ללמד את מנהליו לנהל חברים, ואני לא מתכוון לחברי קיבוץ.

דרושים כלים לבקרה עצמית הדוקה. דרוש צוות מנהל רחב ובעל סמכויות בכל התחומים. צריכים להקים גוף שיישב על קווים אדומים לבנקים, ויקבע עד לאן מותרים ומה המחיר של ויתורים אלה. הוויתורים צריכים להתייחס למצב התפעולי. אם הוא טוב, אז אולי יחזרו אחרינו, כי בעצם בשיטה שיוסי הציע אנחנו מתנערים מהחוב על ידי שמפסיקים לתפקד כקיבוץ. למרבה הפלא, תאורטית, אם כולם יקומו יום אחד ויעזבו את המקום, איש אינו חייב כלום לאף אחד.

במידה ומצבנו לא יהיה טוב תפעולית, ממילא ניפול לאחוזי הפחת של ההסדר. אולי כדאי לוותר קצת עכשיו, לתקופה קצרה, על מנת שיותר מהר נהיה עצמאיים כלכלית ורעיונית. קשה לסיים מבלי להתייחס לצד החברתי - אין קשר, ולדעתי אפשר וצריך לנתק את המערכת החברתית מהכלכלית, ולנהל שתי מערכות מקבילות - הכלכלית והחברתית. לא לערבב ביניהן ולא לקשור. (והיום יש אין סוף קשרים כאלו). ובראש וראשונה לדאוג לכלכלה בריאה. ואז, אפילו אם נרצה לחיות ככפר אומנים תמהונים נודיסטים לא תהיה בעייה משום שהקי-בוץ יהיה עצמאי ויציב.

יונתן טובים

על הצלזול, על החוצפה, ועל ההפקרות!

אני מהסס לכתוב רשימה זו, פן היא תיראה פחותת ערך בימים קשים אלה, אינני מתכוון לתוצאות המדהימות של גלסנוסט ופרסטרניקה בלבד, אלא, יותר אישי עברתי ו לקיבוץ בו אני חי לעלוננו היקר, שבשבועות האחרונים הוא מופיע מלא וגדוש במא- מרים בנושא, אפשר להגדיר, "קיבוץ כן או לאו". לכן, היות ואנחנו עדיין קיבוץ, עד להודעה חדשה, ברצוני להעלות נושא - אומנם קטנוני בהשוואה למה שהולך היום - נושא שהוא חלק אינטגרלי של ערכי היסוד של חיינו הקיבוציים, כגון התחשבות בפרט, עזרה הדדית, איכות חיים ועוד ועוד.

יש לנו חברה שהיא בעלת כלבה שנושכת. בפעם הראשונה שהכלבה נשכה, לא נאמר או נעשה שום דבר, כי גם בכלבים יש להתחשב אצלנו (וזה היה בידיעתו של משה הכלבי, אבל לא בהסכמתו!) בפעם השנייה שהכלבה נשכה, נאמר לחברה שעליה לקשור את הכלבה כאשר היא יוצאת את הבית. החברה הבטיחה ולא קיימה. בפעם השלישית שהכלבה נשכה, נאמר לחברה שעליה לרכוש מיד מחסום לפה. החברה הבטיחה ולא קיימה. בפעם הרביעית שהכלבה נשכה, נאמר לה שעליה לסלק את הכלבה מהמשק. היא הבטיחה למזכיר שעד סוף אותו שבוע הכלבה תימסר לאימוץ (מה זה?) בקיבוץ חולתה או לידי הרופא הווטרינרי האזורי. כבר עברו מעל לשבועיים מאז וההבטחה עדיין לא קויימה. דרך אגב, על החברים לדעת שבהתאם לחוק-עזר לכלבים, שקיים באזורנו ובארץ בכלל, כל אזרח רשאי מיד להודיע לרופא הווטרינרי האזורי על כלב שנושך והרופא יבוא לקחת אותו. וזהו הנושא הקטנוני, באמת קטנוני, שברצוני להעלות. אבל היות ואני חסיד של סיפורים שיש להם התחלה, אמצע וסוף, אני כבר מגיע לסוף, וסוף זה מורכב משתי שאלות:

- (א) איך קיבוץ מגיב לדבר כזה ומה הוא צריך לעשות כדי לקיים החלטות? ובהזדמנות זו עלי להזכיר את החלטות המשק בעניין כלבים אשר טורפים בדיר, החלטות שעדיין לא כובדו במלואן.
- (ב) איך חברה זו, בעלת הכלבה, יכולה לכהן כחברת המזכירות שבה היא תצטרך להשתתף בדיונים שונים ולהחליט החלטות "אישיות" בנושאים חברתיים ואחרים?

תודה

משה בן-חיים

בקשר לעסח? כי כן

למה כבר חילקתי דפים

כמה חברים שאלו והנה התשובה:

- (1) האקונום צריך לדעת בהקדם כדי לתכנן כמות האוכל ומצב הכלים וכו'.
- (2) מארגבי הסידורים בחדר-האוכל לא יכולים לתכנן את השטח בלי לדעת, בערך, כמה אנשים יישבו בליל-הסדר בחדר-האוכל. נכון, לא כל אחד יודע בדיוק מה יהיה, אבל אפשר להתחיל לברר עכשיו ובינתיים לרשום סימן-שאלה, אם זה לא סופי. אני מבקשת מאוד לא לדחות את זה, אפילו אם את(ה) פה ולא יהיו לך אורחים. בבקשה לרשום בדף ולהחזירו!

תודה - נטע

פתוח יפתח אולפן אורן

ב-1 במרץ ייפתח, בשעה טובה, אולפן חדש. הפעם, בגלל סיבות כלכליות, נסתפק ב-32 תלמידים בלבד (יש לנו כיום שם טוב והביקוש גדול הרבה יותר). אנחנו מקווים שלא תהיה נשירה גדולה ונישאר לבסוף עם 20 חבר'ה.

כמו תמיד, ההצלחה תלוייה רבות בחברים ובעיקר במשפחות המאמצות.

ביום השישי הראשון שלהם, 2 במרץ, יתארחו האולפניסטים אצל חברים אירוח חד-פעמי לארוחת-ארבע וערב. זאת על-מנת לתת להם הרגשת בית מיד עם בואם.

בשבוע שלאחר-מכן כבר נצמיד לכל אחד משפחה מאמצת קבועה. בכניסה לחדר-האוכל נתלה רשימה. אנא פיתחו את בתיכם והיענו ברצון. באותה רשימה גם כדאי לציין, אם יש לכם העדפות כלשהן, אם האירוח הוא חד-פעמי או קבוע או הערות אחרות.

תודה לדוט שלימדה בסבלנות רבה 8 מחזורים של אולפן ועזבה אותנו לטובת המלפפונים החמוצים במרכול. תודה גם לשרון שטיפלה במסירות בשנתיים האחרונות וגם היתה סגנית למנהלת. ותודה נוספת ללילה, שהיתה יד ימינו של מרקי.

במחזור הקרוב יהיו לנו פנים חדשות בצוות:

דליה ו. תלמד עברית בכיתה א' ובליבדה תהיה המטפלת. אז בהצלחה לשתיכן. והמדריכים, שיש להם תפקיד חברתי חשוב, עדיין בסימן שאלה.

עד פה בינתיים

לאה ונורית

פידיון מלווה הביטחון

אחרי מלחמת יום כיפור חתמו חברים על מלווה ביעחון. לפי החלטת האסיפה, החברים חוייבו בתקציב הכולל ונקבע שהם יקבלו את הכסף בחזרה בזמן פדיון המלווה. עכשיו הקיבוץ קיבל בחזרה את הכסף ובחודש פברואר כל מי שחתם על המלווה כאן בקיבוץ יקבל זיכוי בהתאם בתקציבו הכולל. כל זכאי יקבל הודעה מהנהלת החשבונות בימים הקרובים.

סלמה

הנה"ח

חתיבת הדואר

4.2.90

לכל בית כפר הנשיא שלום!

אנחנו שוב מודים על קבלת דברי הכפר כל שבועיים (שמגיע בדרך כלל ביום שישי). זה עיתון מאוד חשוב לאנשים שיושבים בכפר. אנחנו איתכם בכל מה שקורה כרגע בבית, ואנחנו מחזיקים אצבעות. אצלנו בכפר - מה שלא עושה האדם עושה הטבע. אז הטבע השתלט עלינו, עם רוחות ההוריקן. הם לא פסחו על דורצ'סטר, והיינו בלי חשמל יומיים וחצי. בישראלנו. אכלנו ושיחקנו עם הילדים לאור הנרות. יש לנו תנור גז לבישול, כך שלפחות עם האוכל לא היתה לנו בעיה. (באותו שבוע לארי, המאומץ שלנו מהאולפן, בא לבקר). הילדים לא הלכו לבית הספר, גם כי לא היה חשמל וגם כי היה מאוד מסוכן להסתובב בחוץ. לא היה נזק בנפש כאן בדורצ'סטר, אבל היה נזק ברכוש. אפילו היה מסוכן ללכת ברחוב, כי לא ידעת מה יעוף עליך או לאן תעוף. אתמול ירד שלג לחצי שעה. איזו התרגשות היתה. הילדים חגגו בחוץ. חג המולד היה מאוד עליז ושמח - מסיבות בכל מקום, וכמובן גם ארוחות. חנה ושכנה ארגנו מסיבה בשכונה. חנה ארגנה את המשחקים, ועשתה בובטרון ותרגמה את "שמלת השבת של חנה'לה" ל"השמלה החדשה של ג'ודי לחג המולד". זה היה מאוד מוצלח.

יומיים אחרי זה הזמנו את השכנים אלינו הביתה וחגגנו את חג החנוכה. סיפרנו את הסיפור על חנוכה, אכלנו סופ-גניות ושיחקנו במשחקי נרות. הראינו להם סרט וידיאו על חיי קיבוץ ששמחה ארנולד שלחה לנו. (הסרט גם הוקרן בחוג מטפלות מקומי באותה תקופה, והתגובות היו מעניינות). עכשיו השכנים שלנו יודעים מה זה חג החנוכה ומה זה קיבוץ, נאנחנו יודעים מה זה חג המולד.

אנחנו חורשים את האזור הדרום-מערבי בסופי-שבוע. המקומות משגעים והנוף מרהיב. היינו במחוז Cornwall, שטנו במעבורת מכפר לכפר, ראינו את האוקינוס האטלנטי. לנו בחווה, וצחי עבד שם. כרגיל האוכל בחווה טעים והאווירה נעימה, וזה מאוד זול. זה היה טיול שדוד עשה לפני 30 שנה עם הוריו. היינו גם במחוז Somerset באותה מתכונת. ראינו צייד של צבאים ופסיונים שהיה מאוד מרתק. התוצאה הסופית היתה מגעילה. רכבנו על סוסים (צחי, רימון וחנה).

דוד כרגע עושה מחקר על רפואה חלופית. משלימה וגישות הרופאים אליה. הוא גם עוסק ב"מדיניות ירוקה" (מיחזור, איכות הסביבה). חנה ממשיכה בחוגים. היא מציירת בפסטל (לא שמן), נהמת מאוד, והתוצאות מאוד מפתיעות. חוג בישול צרפתי משפר מאוד את הבישול והאוכל טעים, אבל לא לילדים (כרגיל!). היא גם ממשיכה להתנדב ביוםיים בשבוע בגנון ומאוד נהנת. באמצע פברואר היא מתחילה לטפל בשני ילדים אחרי הצהריים. גלי מסתדרת מאוד יפה בבית-הספר. יש לה חברות וכמעט כל שבוע ביום שישי יש מסיבת-דיסקו.

המשך 109

כקיצור, היא די בהבת ממה שיש (התרגלה לרעיון), היא שנמרת על קשר הדוק של מכתבים כותבת הרבה ומקבלת הרבה מכתבים. בהזדמנות זאת מוסרת ד"ש חס לכל החבר'ה שלה בנעוריון. צחי מתקדם יפה בבית-הספר, לאט אבל בטוח. בספורט הוא מעולה והוא משתתף בחוג ריצה של בית הספר. הוא הצטרף עכשיו לקבוצת רוגבי. בשחיה יש לו השגים יפים - לפני שבו-עיים היתה תחרות פנימית, והוא זכה במדליות - גב, חתירה ופרפר - מקום ראשון. אנחנו עובדים איתו על משימות הבר-מצווה. הוא כבר ביצע חלק מהן, כבר כתב עליהן ועדיין ממשיך לבצע ולכתוב.

רימון ממשיך להיות מפונק. הוא התאקלם מאוד יפה בבית-הספר, ועכשיו הוא לומד יום שלם. יש לו חברים בבית-הספר ובשכונה. הוא עדיין קצת מבולבל מכל החגים של הנוצרים ושל היהודים. אנחנו חוגגים בבית את כל חגי ישראל. לרימון וצחי יש ארנבת ושני חזירי-ים.

אנחנו מאחלים לכם חג נטיעות שמח, עם הרבה עצים חדשים.

באהבה וגעגועים,

חנה ודוד,

גלי, צחי ורימון.

ב.ב. ד"ש חס לחבר'ה של צחי בנעוריון,
וד"ש חס חס לילדים ולילדות בגן רימון מרימון.

קליטת עולים מברא"א לקבוץ.

לפני שבוע השתתפתי בינם עיון של "המועצה הציבורית למען יהודי ברה"מ" לפעילים של התנועה הקיבוצית בתחום הזה. הנשא העיקרי היה אפשרות התרומה של התנועה הקיבוצית בקליטת העלייה הגוברת מברית-המועצות. התחושה של כולם היתה שאסור לבנו להחמיץ את ההזדמנות ההיסטורית הזאת להיות חלק של קליטת התנועה הציונית "האמיתית" הזאת - ציונות מתוך לחץ הסביבה.

זאת הזדמנות לקיבוצים להתחדשות פנימית, ולתנועה לבצע משימה לאומית שתימשך כמה שנים טובות (אפילו אם תהיה עליה של 100,000 בשנה, זה יקח כ-20 שנה להוציא את כולם!)

לגבי כפר הנשיא זה עונה על רעיון שנזרק במפגש הגדול על קליטה שהתקיים לפני כשנה. דובר על קליטת תושבים, אקדמאיים, שיגורו בקיבוץ, ויוסיפו לגוון החברה, וגם למילוי הצרכים של ענפי המשק השונים. בעליה מברית-המועצות יש מאגר של בני-אדם שרובם אקדמאים, המחפשים מקום לגור בו, ופרנסה. אם נוכל למשוך אותם לאיזור-רים המרוחקים מהמרכז, בעזור לעצמנו וגם למדינה.

אני רואה כאן עוד נקודה. פה יש אוכלוסייה שבחינוך שלה ספגה אידיאולוגיה של סוציאליזם, אך איבדה את האימון ביישום המעשי, כי שם זה מענות או לא קיים. בקיבוץ, לדעתי, הם יוכלו לראות שהאידיאולוגיה הזאת מיושמת ופועלת כבר יותר מ-80 שנה, ובהצלחה לא קטנה (ואני אומרת את זה, למרות המשבר הכלכלי שהרבה קיבוצים נמצאים בו והספקנות בדרך הזאת, הפוקדת אפילו את הטובים בינינו לאח-רונה!)

(המשך בעמ' 11)

(קליטת ערלים - המשך)

אחרי ההקדמה הזאת אציג קצת את פרטי התוכנית (חלק מכם כבר קראו עליה בעיתונות הקיבוצית).

לפי הסטטיסטיקה יש בקיבוצים כ-1000 דירות ריקנות, בנות 40 ממ"ר ומעלה, ובנוסף לזה עוד דירות לרווקים. עם שיפוע קל אפשר להכשיר דירות אלה לקליטת משפחות ורווקים, כי מבחינת התנאים שהם היו רגילים להם, אפילו שטח של 40 ממ"ר זה לא קטן. את הציוד עבור הדירות תיתן הסוכנות.

הרעיון הוא לקלוט את העולים בשלב הראשון בארץ, לתת להם בית ראשון וחס בהתחלת דרכם בארץ לתקופה של כחצי שנה. זאת הזדמנות לעולה ללמוד עברית ולהכיר את הארץ והיפה שבה, בלי הלחץ המיידי של חיפוש עבודה וכניסה לחיים שגרתיים. (לפי הסטטיסטיקה, עולים שלא למדו עברית והתחילו מיד לעבוד מועדים לירידה יותר מאלה שהשתרשו בתרבות הישראלית). העולים יגורו בקיבוצים וילמדו באולפן מרכזי באזור. הם יעבדו רק כ-3 ימים בחודש, ישתתפו בתורניות, וילדיהם ישתלבו במסגרות החינוכיות הקיימות (עם קצת שיעורי-עזר). הטיפול בקיבוצים יהיה על בסיס התנדבותי, ללא הקצאת שעות עבודה. באזור יעבוד אדם מגויס ויהיה משרד מרכזי במועצה האזורית. המועצות האזוריות יהיו אחראיות גם על עניין ההסעות לאולפן, הקצאת משאבים לשיפוצים וכו'. הקיבוצים יקבלו כסף עבור הוצאות מחייה כמקובל. לקראת סיום התקופה ינתן לעולה זמן לחיפוש עבודה ודירה (רצוי באותו אזור). יתכן שהעולים יישארו בקיבוצים תקופה נוספת, אם לא יהיו דירות פנויות, אך אין לחשוש מתושבים לא רצויים, כי המיון יהיה קפדני ואלה שיגיעו יהיו אנשים שמעוניינים בניסיון הזה.

התוכנית הזאת עדיין לא יצאה לדרך, כי מחכים להסכמים עם הסוכנות, במיוחד בקשר לערבון-יות מצידה. ההתחלה בוודאי תהיה במקומות שיש על-ידם אולפנים קיימים, כדי שאפשר יהיה להריץ את זה בלי להקים מנגנון מסובך. אין מה למחר, כי התהליך שהתחיל בוודאי יימשך כמה שנים לפחות. התחילו כבר לפרסם את העניין במרכזי-קליטה ובקרוב יישלחו פרוספקטים לברית-המועצות.

תוכנית נוספת שכבר פועלת נקראת תוכנית "לילך" והיא תוכנית לצעירים לחודשיים בקיבוצים ובטוילים בארץ. הצעירים לומדים עברית, מקבלים הרצאות על הארץ ועל מחשבת ישראל ויש דגש על פגישות עם עולים לשעבר, שנקלטו בארץ במקומות שונים ובמקצועות מגוונים. בחנייה יש כבר הבטחת מכמה צעירים כאלה, בוגרי התוכנית, הרוצים לחזור לחנייה כאשר יעלו.

יש גם ביקנרי תיירים בארץ והרבה קיבוצים אירחו קבוצות לארוחת-ארבע ולסיורים.

אנחנו לא היינו בתמונה עד עכשיו, אבל יתכן שגם אנחנו נוכל לתרום למאמץ הלאומי, ראולי התרומה הזאת תעזור גם לנו כקיבוץ.

שרה דבולט

אתיבת הפקסאיליה

שמחה

18,2,90

לחברים שלום,

שרון התפטר ואני מקווה שזה סימן טוב, אני עוקבת בקפדנות אחר הנעשה בארץ וגם בבית, אם וכאשר "דברי הכפר" מגיע אלי.

אני ממשיכה מעין דו-שיח בראש ביני לבין הכנתבים, ורבים הם המכתבים שכמעט כתבתי אותם.

פה בלונדון, בכל אופן, מלבד סטייה קטנה למצרים אחרי אסון אוטובוס התיירים, אנחנו ירדנו מהחדשות. שחרורו של מנדלה נאיחנד הגרמניות ממלאים את הכותרות. יש עכשיו בטלוויזיה תוכניות שונות אודות המתרחש בברית המועצות, כולל עליית ה"פמיס" ומצב היהודים המבקשים לצאת. אני עדיין מקבלת מכתבים בעקבות ביקורי ברוסיה מאנשים המחכים להזמנה כדי לבוא לארץ. מכתבים אלה מביעים חרדה לעתיד ולצפוי.

העבודה במשרד הקיבוצים ממשיכה באותו הקצב ובאותו התסכול, כשהמתח בין הנהלת הסוכנות המקומית ונציגות הקיבוצים גוברת, למרות שעל פני השטח כולנו ידידים ועובדים יפה ביחד.

המשך בע' 13

בוועידת נעמות.

א ז מ ת ה י ה ל ב נ

שתי חברות מכפר הבשיא (שריטה נאבי) בקבוצה של כ-60 חברות מהתק"ם, שהתקמו במרכז הגוש של 530 צירות מפלגת העבודה, שהן 59% מתוך 90 כל צירות הוועידה ה-15 של נעמת (בציגותיהן של 421,388 שהצביעו ל-5 מפלגות, נמצציעות אלה היו 55.51% מתוך 759,081 חברות נעמת) התכנסו בתל-אביב ליומיים, למעשה 14 שעות נטו, של דיו-נים (כך על-פי התכנון וכך, כמעט בדיוק, על-פי הביצוע).

היתה זו עבורנו הפעם הראשונה כצירות הוועידה, וחדשות כמונו היו עוד צירות רבות, וזה היה אחד הדברים שהרשימו אותי בוועידה: חברות צעירות וצעירות מאוד יחד עם חברות ששיבה מבצבצת בשערן, וחברות מבוגרות ממש - עד מאה ועשרים. אחת הצירות בת 25, בוגרת אוניברסיטה, הספיקה כבר בחייה הציבוריים להיות יו"ר אגודת הסטודנטים של אוניברסיטת באר-שבע, עמדה על הבמה והרצתה את תפישת עולמה בנושא מעמד האישה - בשטף, בחן ובאורח משכנע. הבטתי בצירה/צעירה זו שעתידה הפוליטי לפני, הבטתי בה מתוך תקווה שאכן תתפוש את המקום הראוי לה על המפה הפוליטית של המדינה שלנו.

והיו עוד חוויות שהתכנסות מסוג זה מזמנת: תחושה של אחוות נשים מכל פינות הארץ ברגע אחד, וברגע שאחריו, יחד עם האחוה - המאבקים הפוליטיים בין מפלגות, בין תפישות עולם, בין הדוברות על זכויות העם הפלשתינאי לבין הדוברות על ארץ-ישראל השלמה.

זהיתה חוויה של ערב הפתיחה, לא כל-כך בגלל מה שהיה על הבמה, אלא במה שהיה בכיסא לידי. איך בתוך הדוחק של אלפי נשים שהגיעו במיוחד לערב זה מנסה בכיסא לידי מזכירת סניף ק"ש לשמור 20 כיסאות לחברות נעמת מהסניף שלה, המגיעות במיניבוס כל הדרך מהצפון. המאבק שלה על שמירת הכיסאות מול נשים הרוצות מקום טוב באמצע נמהל בצהלות פגישה של פעילות נעמת, שלא ראו זו את זו שנים כה רבות... היציעים מלאים בנשים והשורות שלפני הבמה שמורות למוזמנים - חברי כנסת, שרים ועוד מכובדים - והם, כמעט כולם גברים. וגברים היו גם אלה שכתבו את הטקסטים, ביימו את השחקניות, בנו את התפאורה והפעילו את השחקניות על הבמה... ככה זה בעולמנו, לעת עתה - זה מה יש.

על מה דנו ביומיים של הוועידה?

על חברה וכלכלה - כיצד האבטלה פוגעת יותר בנשים מאשר בגברים; על בעיות פנסיה, דיור, שיכון ובריאות ועל תודעה צרכנית. בנושא עליה וקליטה - נרתמת נעמת לפעולות התנדבותיות לקליטת העליה. דיונים בשאלת האישה העובדת וחוקי העבודה הכרוכים בכך. מעמדה של עקרת הבית כאישה עובדת. מעמד האישה בבעיות סבוכות וכאובות של נישואין וגירושין. אלימות נגד נשים, משפחות חד-הורית ומעמדן; זנות, אסירות ואונס. שאלות הנשים מן המיגזר הערבי והדרוזי (היו הרבה צירות ערביות, דרוזיות ובדואיות) והנשים מההתיישבות העובדת. נושא קידום השלום ושמירה על זכויות האדם, ואפילו קיבלנו החלטה הקוראת לחברי הכנסת ולכל נציגי הציבור בישראל, לא לנטוע עצים מעבר לקו הירוק, אלא ביערות הכרמל...

במשך יומיים של דיונים דיברו מעל הבמה 150 חברות, רובן התכוננו היטב לנאומיהן, דיברו בעוז, בשטף ובביטחון ולרבות מהן היה אפילו מה לאמור... הדיונים הסתכמו בשורה של הצבעות על נוסח הצעות החלטה. מי שמעוניין בפירוט נוסף על החלטות ועידת נעמת, יוכל למצוא אותן כתוב בספר בן 80 עמודים, אותו אני שומרת עד לוועידה הבאה...

תמר וולפין

נ ר - ז י כ ר ו ן

כ"ג בשבט - שושנה אדלשטיין
כ"ח בשבט - מר אברהם רזניק

"מסעות מסוג אחר"

הערב, ליל שבת 16.2.90, נארח את מיכה רחמן, תושב תל-אביב, שבמשך שנים רבות עורך מסעות "מסוג אחר" באמריקה הדרומית, באמריקה המרכזית, באלסקה וברחבי ארה"ב. הפעם יספר על חנויותיו במשך שלוש וחצי שנים "ON THE ROAD" במסע טרמפים בארה"ב ועל חייו ללא פרוטה ברחובות ניו-יורק עם "אנשי הרחוב" (HOMELESS). סיפורי המסעות שלו מופיעים לעיתים קרובות בכתב-העת "חותם".
הרצאתו מלווה שקנפיות בשני מקרנים. במועדון החברים בשעה 21.30.
כיבוד יוגש לפני ההרצאה. להתראות ושבת שלום

רונה
ועדת התרבות

פִּינֵת הַסֵּרֶט הַשְּׁבֻעִי

שם הסרט: א ל ת ק ר א נ ל י ב ן SOUL MAN

בימוי: סטיב מיינר

משחק: טומס הובל, אריה גרוס, רי דאון צ'ונג

מרק, יאפי צעיר ומבטיח, מתקבל למכללת הרווארד. יש לו רק בעיה אחת - אביו מסרב לממן לו את הלימודים. למרק נותר מוצא אחד - להפוך את עורו לשחור ולזכות במילגה, הניתנת לבני עדות-המזרח בארה"ב.

מרק מגלה שקשה להיות שחור בערה"ב וסובל קשות בגלל צבע עורו, מבפנים ומבחוץ. כמוכן, אפשר להוסיף למסכת הייסורים שתעבור על הצעיר גם קטע בכלא, שבו הוא סופג מכות מאסירים לבנים וזאת לאחר שנעצר ללא כל סיבה ע"י המשטרה. בקיצור ולעניין, קומדיה שלא סובלת מהתייחסות רצינית מדי לנושא. אפשר להעביר עם זה את הערב.

בשבוע הבא: "חטיפה נעימה" של האחים צוקר

1. (וולודיה) סרטים

מחיבת הפקסימילה

המשך מע' 11

סוף-סוף מתבצעים קיצוצים הכרחיים ואנשים, משרדים ומישרות נאבקים על חייהם. בתוך מחלקת העליה בלונדון אנו כבר דנו את עצמנו לכליון. מאנגליה בוודאי שמי שרוצה לעלות יכול לעשות כן, ובכוחות עצמו. אם העולה הפוטנציאלי זקוק לעזרה, אזי זה אומר דרשני.

הנה אני גומרת את הקדנציה וגם את המישרה. בכל אופן, אני מסיימת בסוף חודש יולי ולא ברור אם תהיה עוד שליחות מהבנועה הקיבוצית להחליף אותי. אני בדרך אל חדר-האוכל...

לכל המתחננים והמחנותנים היו ברכה. לכל אחד, לבריאות ולרווחה. ולמיכל אנגלברג "לעליה על הרגל".

שמחה

דו"ח משיבת ועדת מזכירות שנערכה ביום א' 11.2.90

נוכחים: הנרי, אתי, דוריק, יניתה, מקס ודורו.

א. אביבה גולדברג נבחרה פה אחד כמועמדת המזכירות לריכוז ועדת הצעות.

ב. בשיחת מזכירות שהתקיימה עם נחמן כץ, ברוח טובה, סוכם על דעת הכל שנחמן יוציא את הרכב שברשותו מהקבוץ.

דורו

PARENTS PAGE

16th February, 1990

This week's NEWS

- # The editors received two letters from abroad this week - the first from Simcha Arnold, who tells us that she will be back at the end of June. Simcha works for "Kibbutz Aliyah Desk" in London, and she says that she will apparently be the last person to hold this post - "if somebody wants to come on Aliyah, he can do so just as well without me" she comments in her inimitable way; the second letter was from Hannah Franklin. They are living in Dorchester where David is working as Public Health Officer. The family are all well, and she describes in great detail how they celebrated Channuka and Christmas. Amongst other things, she is taking a course in Chinese cooking!
- # Tommy Harpaz, the little ginky, Heather's son, got first place in an equestrian riding competition at Vered Hagalil. Most of the competitors were twice his age.
- # The lambing season has started and to keep things rolling some of the flock that were not pregnant are receiving artificial insemination. In order to keep up with the work, the team has been increased by two chaverim.
- # Welcome home to Israel to Carmit Schwarzman who has been living in Australia for the past few years.
- # The next Ulpan is opening with 32 pupils. There were many more applicants but that's all we have work for just now. Dot and Sharon will not be working with this Ulpan and will be replaced by Dalia Wagner as teacher and Belinda as house-mother.
So now we can continue to enjoy Dot's pickled cucumbers!
- # Tonight at 21.30 in the Moadon - a lecture accompanied by slides by MICHA RACHMAN who "tramped" for a number of years through the United States, South America, Alaska etc and spent some time living penniless with the "street people" of New York. The lecture is in Hebrew.

S H A B B A T S H A L O M

Inge

We regret to announce the death of
Mr. Sid Friedlander
and extend our condolences to the
family.

- 18.2. Shaul Samberg
Lawrence Marcuson
- 19.2. Tamar Collins
Meira Eder
Amit Katz
Yosef Eitam(Erenberg)
Moshe Levi
- 20.2. Ari Levine
- 21.2. Richard Easton
- 22.2. Mickey Mendzigorsky
Nissan Palma
Rotem Ayalon
- 23.2. Amalia Noy
Rodney Whitham
Dania Gilboa
Margalit Levenkopf

- 24.2. Paul Bilgory
Yona Oren
Yariv Primost
Osnat Beler

- 18.2. Avital & John Pelser
- 19.2. Anat & Elchanan Cohen
- 20.2. Carol & Paul Bilgory

To the Parents - Dorit & Avi
To the Grandparents - Yael & Eddie
on the birth of their son and
grandson.

FILM OF THE WEEK - SOUL MAN
=====+++++++
with Thomas Hobel, Arie Gross, Ray Down Chung.

This is the story of a rich young American who gets accepted at Harvard University, but his father refuses to pay for his studies. Only black students receive grants, so he decides to become black, with all that this entails in the United States. The situation calls for a moving social study, but the producer chose to look at it from the comic side.

Dudu's comment: "It helps to pass an evening".

